

Ulaşmak Ulaşılmazlığın Kıskaçında

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Haziran 2014

İnsanlar... Biraz yakın ve olabildiğince uzak.

Binlerce kıpırtı ruhta çırpınan. Uzatsam da elimi dokunamadığım onca seyreltili sanrı.

Gördüğüm mü yoksa görmek istediğim mi? Çözebilsem ve ayrıştırsam çalı çırpıyı.

Kökü nasıl da sağlam şu çınarın, selvi ağacının. Ya dibinde biten onca ot. Ya dikeniyile can yakan onca gül. Var Allah'ın bir bildiği yoksa donatmazdı onca dikenle.

Savruk düşler de cabası. Onca acı, yeri geldi mi nükseden mutluluk... Beklenen mi çat kapı gelen mi? Tanrı misafiri değil mi her an ağırlama ihtimali bulunan tüm gerçekler ve kaderin tezahürü ne varsa. Bazen gözyaşı bazen değişken mizacın eşliğindeki o neşe.

Ne varsa korktuğumuz... Ne varsa korktuğum... Belki acı bir kayıp belki ölüm belki kaybolmak ya da kaybetmek.

İlk hediye: Yaradan'ın o eşsiz sunumu olan ilk çılgınlığımız dünyaya merhaba dediğimizde. Aldığımız ilk nefes, ilk dokunuş ve ilk hamle.

Ardı arkası kesilmeyen nice evrim ruhumuzun, vücudumuzun şekillendiği. Nihayetinde tek vazgeçilmezimiz: Hayat... Her şeye rağmen: Dert tasa, takıldığımız onca eşik ve istem dışı ne varsa maruz kaldığımız. Herkese rağmen, kim olursa olsun yolumuzu kesen, sırtımızdan bıçaklayan ve yürek burkan. Zira tüm terk edilmişliğe rağmen bizi terk etmeyen tek güç ve vazgeçilmez kudret. Onunla baki şu ömür iki cihanda da üstelik.

Ne kadar kavram kargaşası yaşasak da ve maruz kaldığımız onca ikileme rağmen vazgeçemiyoruz yaşamaktan.

Çözünsüz seçenekler, yanlışların çok şeye mahal verdiği.

Yankısı olmayan onca çılgık sadece içimizde devinim uyandıran.

Ve sayısız insan farklı hislerle yakınında ya da uzağında durduğumuz belki de zorunda kaldığımız.

Mecburiyetler tabu niteliğinde ve olabildiğince gerçek bir o kadar ihlal etme hakkımızın bulunmadığı.

Niyeti bilinmeyen, şüphe uyandıran onlarca paranoya.

İklimsiz sancılar, mevsimsiz yağmurlar, kış ortasında açan baharlar, yaz ortasında sırlıklam eden yağmur hatta yakalandığımız ahmakıslatan: Öyle ya, hazırlıksız bir anımızda bizi esir alan ve kaçamadığımız belki de kaçmak istemediğimiz.

Kim isteyebilir ki bir adım gerisinde durmak o ırmak akarken. Susamak hayata ama susturamayız da içimizdeki o yaşama dürtüsünü, arzusunu.

Yeri geldi mi bir o kadar depresif belki isteksiz hatta somurtuk ve bitkin, olabildiğince savruk hatta ölümlle yüzleştığımız ama bir o kadar ölümden korkup kaçtığımız.

Ne büyük yanılğı, Allah'ım. Ne büyük kayıp, boşa geçen ama yine de savurduğumuz zaman. Bitmeyecekmişçesine yaşam, ölmeyecekmişçesine ve sonsuz bir iklimde yaşarmışçasına.

Yol aldığımız her an içimizde büyüyen o ilahi Aşk. Yaşamın vazgeçilmezliğinde benliğimizde vuku olan İlahi Güç: Hayata duyduğumuz aşkı da bastıran ve bizi erdiren.

Ermek... Ulaşmak ulaşılmazlığın kışkacında.

Kim bilir, belki de bizleriz kendimize ket vuran ya da ket vurduklarımız; bilip bilmeden ya da özellikle. Bilinçaltının katmanları arasına sığdırdıklarımız değil mi aslında yönümüzü tayin eden. Oysaki bilincimizden nasıl da eminiz. Bir o kadar da kendimizden emin olsak.

Güzelliği de bu işte yaşamının... Tutunmak hayata, törpülemek benliğimizi. Yeri geldi mi verdiğimiz molalarla soluklanıp, yeniden yeniden başlamak ve keşfetmek.

Binlerce fersah altında görünenin, milyonlarca yıl ötesinde zamanın, sayısız sır ve korku en dibe gömdüğümüz.

Bir o kadar uzağında en yakın hissettiklerimizin. Anlaşılamayan ne varsa anlamaya yetkin olmayanların nezdinde. Korkutucu bir gerçek itirafı mümkün olmayan.

Neyin gerçeği yaşanan, neyin yansıması aynada aksettiğini sandığımız.

Sürekli yargılanan, irdelenen bir nekahet dönemi her ne kadar gözlerden uzak olduğumuzu düşünssek de.

Belki de koca bir hiçlik günümüzü gün ettiğimizi düşünürken.

Sadece izdüşümü tasavvur ettiklerimizin.

Binlerce eleştiri, sayısız ket önümüzde uzanan.

Anı andan uzaklaştıran bir yoksunluk belki de. Anı yaşarken strateji geliştiren işlevsel bir beyin. Mantık ile uzlaşmaya çalışan kayıp bir ruh. Yeri geldi mi susan ve için için haykıran, kimselerin duymaya dahi tenezzül etmediği yüksek hacimli ve bir o kadar sesi kısık bir içsel teçhizat. Devreden çıkmış ne varsa tamiri mümkün olmayan.

Binlerce korku sebepli sebepsiz bir ömür bastırılmış.

Garip bir o kadar ulaşılmaz. Yine de yeşermekte umutlar.

Hayatın ta kendisi kısaca... Bize sunulmuş bir armağan bazen açmaktan korktuğumuz ama vazgeçemediğimiz. Kim nasıl böyle bir yanılgıda bulunabilir ki ve kaçabilir ki hayattan?